

Bekerítve

*„Nincs türelmem.
Semmibe sincs már türelmem.
Nem tud lekötni.
Semmi sem tud már lekötni.”*
N. N. egykori háborús önkéntes,
huzamosabb ideje szociális és pszichiátriai
eset, Újvidék, 2014 vége

Elöttem ti.
Mögöttem ismét ti.
Hehe.
Huncutkodok.
Se előttem, se mögöttem egy teremtett lélek.
Hárman álldogálunk síri csöndben és bambán a hatalmas betonpá-
lyán.
Innen jobb időkben helikopterek szálltak fel.
Most a jó ég tudja, honnan.
De a fejünk fölött köröznék, olykor a kihajoló mesterlövészeket is lá-
tom.
Ha épp akkor pillantok a grafitszín, moccanatlan égre, ha a körmozgá-
sú reflektorok épp felfelé, rájuk villantanak.
Fülsiketítő szirénaszó.
Nem. Naná, hogy nem.
Süket, méla, kótyagos ábrándok.
Nincsenek kérdések.
Ahogy megnyugtató válaszok sem.
Csak konok tompasággal állunk a betontér közepén, jeges moccanat-
lanságban.
Hármasban.
Én, Alice-T-Wunderschön és Maugli-X-Prim.

Apró, felnagyított, pipacspiros Ember ne mérgelődj-figurák.
Arcunk sincs.
Nem is kell.
Hármasban, tökegyedül és értelmetlenül.
Busómaszkok vicsorítanak makulátlanul sima kobakjainkon.
Huncut szögesdrót.
Körbe-körbe.
Eszem én a zúzátat, azt.
A szögesdrót azonban attól még túlon túl, bántón és sandán valóságos.
Egy csipetnyi helyen át van vágva.
Többsávós, Isten háta mögötti autósztráda.
Egyik oldalán szakadék, másik oldalán buja erdő szegélyezi.
Állunk. Álldogálok a sztráda közepén, akár egy nemtelen, piros, mű-
anyag csodabogár.
Néha elhúz egy ütött-kopott turistabusz.
Képtelenek elütni.
Ott szerencsétlenkedek a ki tudja, honnan, ki tudja, hová kúszó, futó
piszkosfehér csíkszalagon.
A bélcsatorna azonosító jelén.
Bemászok az erdőbe.
Aztán teljes erőmből rohanni kezdek.
Bennem, körülöttem elfogy a levegő.
Mintha maró savpudingban mókuskerekeznék.
Visítva, vicsorítva.
Egyedül, arctalanul megháromszorozódva.
Egy tisztáson kapnak el.
Fura, bizarr, pszichopata katonák ezek.
Akcentussal zümmögnek, vagy idegen, érthetetlen nyelveken.
Zsoldosok, kótyagos ál-szabadságharcosok, közveszélyes örültek.
Mind bedrogozva.
Talán nem is emberek.
Egyiknek belenyúlok a mellkasába.
Semmi sem reccsen, szarszínű, friss szigetelőmassza marad a kezemben.
Átvágják a torkom.
Mégis élek, piros, műanyag játékfigura-léttel.
Bekerítve.
Bekerítve.
Lehet, hogy disznóként nyársalnak fel.
Semmi rettegetés.
Legfeljebb szétfolyik a piros plasztikzagyvalék.

Ami én lennék.
Hármasban, magamra hagyottan, nincs információértéke.
Hehe.
Szögesdrót-karkötő, szögesdrót-hínár.
Eszem én a zúzát, azt.
Ismét betontér.
A szokásos, banális, nevetséges, ordítóan közönséges felszereléssel.
Lőtorony, sikító szirénaszó, pásztázó reflektorok, beton-totemoszlopok, szögesdrót-csíkokkal kombinálva.
Micsoda szexepil.
Helikoptermoraj a szürke, moccsatlan égbolton.
Bombajó, bombajó, mint a napalm vagy az ideggáz, hehe, beteljesült és beteljesületlen, nyirkos, Ember ne mérgeledj-vágyak.
Nem.
Nincsenek kérdések.
Úgsincsenek valódi, megnyugtató válaszok.
Műfrontokon szimulált állét.
Kétlem, hogy tévedek.
Busómaszkossal vicсорítok, és pálcikakezeimmel tapsviharban török ki.
Valahol, valami gonosz kéjjel, élvezhető is.
Eszméletlenül távol, esetleg nagyon is közel, olyasféle az egész, mint az ágybaszarás.
Megszokható.
Ha nem lőnek szitává, akkor is előbb-utóbb ilyesmi várna rám, savpudingba fojtva.
Elöttem ti.
Mögöttem ismét ti.
Ki az a ti és ki az a nyavalyás én.
Talán a szögesdrótra szórt karácsonyi csillámpor.
Ám az is lehet, hogy nem.
Végül is meg lehet szokni.
Szögesdróttal gúzsba kötve.
Huncut szögesdrót, te.
Akkor is eszem én a zúzát, azt.
Piros műanyag húson karcolásnyomok.
Szeretlek, súgom magam elé a sívító légtérbe.
Kimondhatatlanul szeretlek.
Talán így is érzek.
Mindhárman, esetleg egyikünk sem.
Bekerítve és vicсорítva.

Azt hiszem, meg-megdobban a szívem.
Ugyanis azzal is rendelkezem.
Áfa nélkül is piszkosul drága volt.
Loptam.
S egyéb csúnyaságok.
Zanzásítva és dobozolva is egyedi.
Ehető és természetazonos.
Vízhatlan és golyóálló.
Rég történt.
Talán megérte becsatlakoztatnom a plasztikmasszába.
Hármasban vagy tökegyedül.
Pedig arcom sincs.
Csak busómaszkos viczorítás sima, piros kobakom arctalan arcrészére
húzva.
Szeretlek.
Borzasztóan szeretlek.
Sípító szirénaszóban, szögessdróttal övezve és bambán ácsorogva, mint
aki eltévedt.
Semmit sem értve és immár semmit sem akarva megérteni.
Talán megérte.
Vízhatlan és golyóálló.
Könnyen hajlítható és gond nélkül összeszerelhető.
Talán megérte.
Majd elvállik.
Bekerítve.
Bekerítve.
Sosem tudom meg.